

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Π. Κ. ΔΟΥΛΗΓΕΡΗΣ
ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ 12 ΜΗΝΩΝ
'Από τῆς 1 'Ιανουαρίου ἕως 1 'Ιουλίου
'Ἐσωτερικοῦ ὄφ. 6.—'Ἐξωτερικοῦ ὄφ. 20.8

ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΓΑΛΑΝΟΥ

Γραφεῖα «'Αναπλάσεως» καὶ ἐκδόσεως τοῦ Χρυσόστομου ὁδοῦ Φάεσσα, ἀριθ. 5, πλησίον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μιχαὴλ Γαλανοῦ Λόγοι ἔξ — Κλήροι καὶ ἔθνος. ὁπὸ Τιμοθ. 'Αναστασίου — 'Αποστολικὴν Κήρυγμα Παναρέτου Χ Δουληγιάνη' 'Ἐτοιμασθῶμεν διὰ τὴν μοναδικὴν παρουσίαν — Αἱ 'Αρχαί, ἧ'οι αἱ κύρια διδασκαλίαι, ἐφ' ὧν τὸ κωνοικὸν δίκαιον τῆς 'Ορθοδόξου 'Ανατολικῆς 'Ἐκκλησίας στηρίζεται, ὁπὸ Δημ. Ζωμπολίδου — 'Ο 'Ραββῖνος 'Ισαὰκ Μ. πιστεύει εἰς τὸν Χριστὸν καὶ χειροτονηθεὶς πρεσβύτερος ὁπὸ Νικ. Μ. 'Αρβιζάκη. — Τι ἐλήτησεν ἀπὸ τῆν 'Ι. Σύνοδον ὁ Σεβ. 'Αρχιεπίσκοπος Περσῶν. — 'Απίστολος καὶ εὐαγγέλιον — Κήρυγμα ἄ 'Αναπλάσεως

ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΓΑΛΑΝΟΥ

ΛΟΓΟΙ ἘΞ

(Ἐστεινωσχημένοι)

Περὶ τοῦ συνδήματος τοῦ κόσμου καὶ τοῦ συνδήματος τοῦ Χριστοῦ. Ἔτσι περὶ τοῦ τί κἀμεν εἰς τὸ ἄτομον, εἰς οἰκογενεῖας, εἰς κοινωνίας, εἰς φυλάς, τὰ κράτη, εἰς ἀνθρωπότητα, τὸ σύστημα τοῦ πλανημένου κόσμου, καὶ εἰς εἰς ὅλα αὐτὰ διδοὶ τὸ σύστημα τοῦ Χριστοῦ.

ΛΟΓΟΣ Α'

'Ο χειμᾶρος τοῦ Βατερλώ παρέσυρε τὸν Μίγον Ναπολέοντα μέχρι τῶν θαλασσοπλήκτων βράχων τῆς 'Αγίας 'Ελένης με συντετριμμένον τὸ ξίφος του καὶ με νεραλὴν ἀπηλπισμένην, ἀπὸ τὴν ὅποισιν ἡ καταιγὶς τῆς μάχης ἀνῆρπασέ τὸ στέμμα. 'Αλλὰ πολὺ βαρύτερον καὶ σκληρότερον τιμωροῦνται ἐκεῖνοι, οἵτινες ἀγνοοῦν τοὺς ἑαυτοῦ τῶν νὰ φέρωνται μέσα εἰς τὸ ἀκανόνιστον καὶ θολωμένον τοῦ κόσμου βεῦμα. 'Ο Μ. Ναπολέων ἔχατεν, ἀλλὰ καὶ ἐκέρδησεν. Ἐἰς τὸ Βατερλώ εὔρε τὴν καταστροφὴν ἀλλὰ καὶ τὴν σωτηρίαν, τὴν ἦταν ἀλλὰ καὶ τὴν νίκην. Ναπολέων ὁ αὐτοκράτωρ ὁρίσασα τὴν σκληρότεραν ἀπὸ ὅλας τὰς δουλείας, ἧτις εἶνε ἡ τῶν παθῶν. Ναπολέων δὲ ὁ αἰχμάλωτος ἀπελευτρώθη, διότι ἀνέκτησε τὸν ἑαυτόν του, ἦτοι τὴν συνείδησίν του, τὸ λογικόν του, τὴν ἠθικὴν ἐλευθερίαν

του. Τὶ ἔχασεν ὁ Ναπολέων εἰς τὴν αἰματοβροχεῖσαν πεδιάδα τοῦ Βατερλώ; Μίγον αὐτοκρατορίαν. 'Αλλὰ καὶ ἐπαυέρε. Τί; 'Εκεῖνον, τὸ ὅποισιν ἡ φωνὴ τοῦ 'Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἧτις εἶνε ἡ φωνὴ τῆς ἀληθείας, κηρύττει μεγαλύτερον καὶ πολυτιμότερον ἀσυγκρίτως ἀπὸ τὸν κόσμον ὅλον. Δηλαδή τὴν ψυχὴν του. Ὑπὲρ τὸν αὐτοκράτορα εἶνε ὁ ἄνθρωπος. Καὶ τὸ Βατερλώ κατέρριψε τὸν αὐτοκράτορα καὶ ἠνώρωθεσε τὸν ἄνθρωπον. Ναπολέων ὁ νικηφόρος ἐλησμένοι τὸν Θεόν τοιοῦτοτρόπως κατήρχετο μέχρι τοῦ μηδενὸς καὶ ἐγένετο καὶ αὐτὸς μηδέν. 'Όλη ἡ δόξα του διεγράφητο ἐπὶ μιᾶς ἀθύσεως καὶ αὐτῆς ἐσκοτισμένης. Ἐνῶ ἡ πτώσις του ὑπῆρξε καὶ ἀνάστασις του, καὶ ἤρχισε πράγματι νὰ ἀνατέλλῃ, ὅτε ὁ κόσμος τὸν ἐβλεπε νὰ δύη. Ἀμαυρωθεὶς ἐξέλαμψεν. Ἐξέλειπεν ἡ μεγαλειότης τοῦ φοβίζοντος τὸν κόσμον ἐστεμμένου στρατηλάτου, καὶ ἀνέκυψεν ἡ μεγαλειότης τοῦ φοβουμένου τὸν Θεὸν ἀνθρώπου. Τὸ ποδοπατηθὲν εἰς τὸ λασπωμένον ἐδάφη τοῦ Βατερλώ στέμμα ἀνεκλήθη ἐπὶ τῶν βράχων τῆς 'Αγίας 'Ελένης λαμπρότερον καὶ ἀσφαλέστερον. Διότι κανὲν στέμμα δὲν ἰσοφαρίζει πρὸς ἐκεῖνο, τὸ ὅποισιν στολίζει τὸ πλάσμα τὸ ἀληθῶς λογικὸν καὶ ἀληθῶς ἐλεύθερον. Καὶ εἰς τὸ Βατερλώ ἐσφυρηλατήθη ἡ ὀπελευθέρωσις τοῦ Ναπολέοντος. Διότι ἐκεῖ ἀνέβλεψε καὶ ἀνένηψεν, ἐκεῖ ἀκόμη ἤρχισε νὰ ζῆ, ἐπειδὴ ἀληθινὴ ζωὴ εἶνε μόνη ἡ κατὰ Θεόν, καὶ ὁ Ναπολέων, νεαρὸς καὶ χαμένος εἰς τὴν ἀμύνην τῆς κοσμικῆς του δόξης, εἰκαμε τὴν ἐνδοξότεραν κατὰ κτησιν, ὅταν ἐπλησίασε καὶ προσέπεισεν ἐν εὐλαβείᾳ πρὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν 'Ἰησοῦ Χριστοῦ.

'Αλλ' οἱ ἄνθρωποι, οἱ ἀφῆνοντες νὰ παρασύρονται μέχρι τέλους τῆς ζωῆς των ἀπὸ τὸ θαλόν καὶ δηλητηριασμένον τοῦ κόσμου βεῦμα, αὐτοὶ πάσχουσι καὶ τι ἀσυγκρίτως χειρότερον καὶ βαρύτερον ἀπὸ τὴν φαινομενικὴν εἰς Βατερλώ συμφορὰν τοῦ Ναπολέοντος. Διότι αὐτοὶ δὲν χάνουν χώρας καὶ βασιλείας, ἀλλὰ τὴν ψυχὴν των χάνουν, ἧτις εἶνε ἀνωτέρα ἀπὸ τὸν κόσμον ὅλον καὶ τὴν χάνουν ἀπὸ τῶν καὶ διὰ πάντα, εἰς τὸν παρόντα βίον καὶ εἰς τὸν μέλλοντα. Καὶ μαζί με τὴν ψυχὴν των χάνουν καὶ καθὲ ἀγαθὸν τῆς

ζωής, παρόν και μέλλον, κολασμένοι του Άδου, αλλά και κολασμένοι της γης' κολασμένοι και άθλιοι, και όταν άκομη, εν μέσω του πλούτου, της ματαιίας δόξης, της διασκεδάσεως, της άπολαύσεως και της τρυφής, νομίζουν ότι πλέουσιν εις άκεκνόν ήδονής και εύτυχίας.

Γνωρίζω, ότι υπάρχουν άνθρωποι, οι οποίοι δύνανται να θεωρήσασιν παράδοξον, ή και άνόητον άκομη, τόν λόγον τούτον. Είναι οι άνθρωποι της κοσμικής πλάνης. Και την πλάνην των καθ' όλον τόν πλάτος της επεκτάσεώς της θέλω ειλεγγεί ενωπιόν σας, αγαπητοί άκουστέ, διά σειράς λόγων, τους οποίους θέλω προσπαθήσει να καταστήσω σαφές τόν δυνατόν λεπτομερείς και άκριβείς, ώστε κανείς εν των σχετιών ζητημάτων να μη μείνη ανεξέταστος, και σαφές τόν δυνατόν δημώδεις, ώστε και οι απλούστεροι από σας να έννοήσατε όλα τά λεγόμενα και να κρίνητε περί αυτών.

Ενώπιόν μας κατά την παρούσαν ζώην δύο παρουσιάζονται βιοτικά συστήματα. Τό σύστημα του κόσμου, και τό σύστημα του Κυρίου ήμών 'Ιησού Χριστού.

Όποιόν τι είναι τό δεύτερον τούτο, όλοι τό γνωρίζετε. Είναι τό σύστημα, κατά τό όποιον όφειλομεν να κανονίσωμεν όλα τά καθ' ήμάς τοιουτοτρόπως, ώστε να κυριαρχή εις την ψυχήν και την ζώην μας όλην ό Χριστός. Ρύθμισις διά Χριστού της παρουσίας ζωής τοιαύτη, όποια δύνανται να μας άσφαλίση την ζώην την αιώνιον, τάξις βίου κάμουσα τόν βίον τόν επί της γης; εικόνα τινά θεϊκόν του βίου του εν ουρανούς, άρμονική ήμών κινήσις, σύμφωνα με τάς έντολάς και τό πνεύμα της χριστιανικής διδασκαλίας, ίδού τό σύστημα του Χριστού.

Τό δε σύστημα του κόσμου; Κόσμον όταν λέγωμεν, έννοούμεν όχι τόν κόσμον τόν υλικόν, τόν βίον, τόν άναίσθητον, αλλά τόν κόσμον τόν άνοήτων. Ποίον δε άνθρωπον; Έκείνον, οτινες, λησμονούντες την ψυχήν των με τάς ανάγκας της και τόν αιώνιον προορισμόν της, σκέπτονται, επιθυμοῦσι, και ζώσιν, ως να ήσαν μόνον σάρκες, προωρισμένοι να ζήσασιν μόνον επί της γης, διά να τελειώση τόν πόν δι' αυτούς μέσα εις τόν τάφον. Έκείνων, οτινες εξορίζουσι τόν θεόν από τόν ανθρώπινον βίον, και δουλεύοντες εις ματαιίας επιθυμίας και εις τά πάθη των αισθήσεων, ζώσιν άνευ Χριστού, έχοντες νεκρόν διά τόν έαυτόν των τόν Ευαγγέλιον. Βίος, έρημος από τους καρπούς του πνεύματος (1' αλφ. Ε' 22) και γεμάτος από τά έργα της σαρκός (αυτόθι 19), ίδού τό σύστημα του κόσμου.

Τό σύστημα τούτο ακολουθείται από δύο τάξεις ανθρώπων. 'Από τους άθίους και άπίστους και κατά τόν νοῦν και κατά τόν βίον, και από εκείνους, οτινες έχουν μόνον πίστιν άποσπασμένην εις τόν νοῦν των και έκτελούν κατά τρόπον τυπικόν θρησκευτικά τινά καθήκοντα, εκκλησιαζόμενοι, λαμβάνοντες συγχωρητικές εύχάς, κοινωνούντες κ.τ.λ.π. άλλ' εις τόν πρακτικόν βίον των φέρονται ως να ήνε και αυτοί άθιοι και άπιστοι.

Οι πρώτοι, με άμετρον θρασύτητα, ειρωνεύονται τό χριστιανικόν ζήν ως βαρύν και κουραστικόν και άχαρ και τυραννικόν και άνόητον, ως θυσιάζον πάσαν τέφριν και άνεσιν

και ήδονήν και φαιδρότητα και εύτυχίαν του βίου χάριν φανταστικής βασιλείας τών ουρανών' οι δεύτεροι, άν και δέν πολμῶσι να κατηγορήσι την χριστιανικήν πίστιν, άλλ' είναι σύμφωνα με τους άπίστους ως προς τάς σκέψεις περί της ζωής του κόσμου τούτου. Φρονούσι δηλαδή και αυτοί, ότι τό ευαγγέλιον είναι ακατάλληλος οδηγός διά την παρούσαν ζώην' ότι αυτό μας ρίπτει εις μίαν σφαίραν άλλου διόλου πνευματικόν, άσυμβίβαστον προς τάς ανάγκας μας' ότι ό κόσμος αυτός χρειάζεται όλην και επιδίωξιν του συμφέροντος με πάσαν δύναμιν και με πάντα τρόπον' ότι επομένως του Χριστού τό σύστημα ήμπορεί μόν να ήνε αξιόλογον δι' άγγέλους, αλλά δέν έχει καμμίαν χρησιμότητα διά τάς ανθρώπινους κοινωνίας' και έννεκα τούτου αυτοί, οι δήθεν πιστοί, οι πράγματι όμως άπιστοι, χριστιανοί έφόσον πρόκειται να κάμουν όλίγα σταυροκοπήματα και άγωνόν τινά εκκλησιαστικόν και ψυχράν τινά και νεκράν προσευχήν, εις την προαίρεσιν όμως και την σκέψιν των, εις τάς άποφάσεις και τόν καθημερινόν των βίον, άρνηται τό σύστημα του Χριστού, ακολουθούν τό πλάκον και ήθειον σύστημα του κόσμου. Και οι δύο αυτοί τάξεις, σύμφωνα τοιουτοτρόπως εις στρεβλήν και διεσθαρμένην αντίληψιν του βίου, επηρεάζουν εν μέρει και εκείνους, οτινες θέλουν να μένουν περισσότερο προσκολλημένοι εις τό σύστημα του Χριστού, άλλους δε πάλιν κάμνουν να δυσκολεύονται εις τό να ακολουθήσουν τό σύστημα τούτο. Δίτι πολλοί χριστιανοί, θερμαινόμενοι από τόν έρωτα της αιώνιου ζωής, προτιμούν μόν τάς έντολάς του Χριστού, άλλά φρονούν ότι με τόν χριστιανικόν των βίον χάνουν τά αγαθά και τάς άνέσεις του παρόντος βίου, και ότι κερδίζουν τόν ουρανόν ζημιωνόμενοι ως προς τά επί της γης' άλλοι δε πάλιν, φοβιζόμενοι από την έφθόνας κυκλοφορούσαν ταύτην πλάνην, προκατειλημμένοι ότι ό κόσμος είναι βοηθητικός διά τόν τωρινόν βίον, ό δε χριστιανισμός πρόξενος ποικίλων στερήσεων και στενοχωριών πολλών, και μη στέργοντες να θυσιάσουν τό παρόν χάριν του μέλλοντος, διατάζουν να υποτάξουν τόν έαυτόν των εις τό σύστημα του Χριστού, ή, μετά μικράν ταλάντευσιν, αφήνουν να παρασυρθούν από τό πλάκον και καταστρεπτικόν ρεύμα του κόσμου.

Διατί; έννεκα άδυναμίας; όχι μόνον' αλλά και έννεκα πλάνης και άμαθείας. Είς μίαν γενεάν, ήτις καυχεται διά την θετικότητα αυτής, επόμενον είναι και τά άτομα, ύφιστάμενα την έπιρροήν του περιέχοντος, να θέλουν να άποδεικνύουν, ότι δέν άρεσθατούν, και ότι έχουν νοῦν ήρόν και πρακτικόν. Και όταν τό σύστημα του Χριστού παρουσιάζονται ως ξένον και έναντίον άκομη προς τάς ανάγκας και τά συμφέροντα του παρόντος βίου, άρα άφύσικον, παράλογον και επικίμηλον, δέν είναι άξίον πολλής άπαρίας πώς πολλοί άνθρωποι δέν έννοούν όποιον έγκλημα διαπράττουν και εις πόσην μωρίαν υποπίπτουν άποσπώμενοι από τόν Χριστόν διά να εναγκαλισθούν ως μαρνακοί τόν κόσμον.

Τί λοιπόν πρέπει να γείνη;

Να κτυπηθή ή πλάνη και να άνοιχθούν οι όφθαλμοί. Πού στήριζει τό σύστημα του κόσμου την δύναμιν και την έπι-

βολήν του; 'Επί του ψεύδους, επί της προκαταλήψεως, επί της τυφλώσεως. 'Ανάγκη λοιπόν να γνωρισθή ή αλήθεια, ήτις άπελευθερώνει, φωτίζει, καθοδηγεί και σώζει. Και τό έργο τούτο έρχόμεθα να επιτελέσωμεν διά σειράς λόγων, περί του τί κάμνει τά άτομα, τάς οικουγενίας, τάς κοινωνίας, τάς φυλάς, τά Κράτη, την ανθρωπότητα, τό σύστημα του πλανωμένου κόσμου, και τί εις όλα ταυτα δίδει τό σύστημα του Χριστού.

Είς τόν ανθρώπινον βίον, αγαπητοί άκουστέ, δύο τινά εξασκουσιν έπιρροήν μεγάλην. Ποία; Τό ευχάριστον και τό όφελιμον, είτε τό καθέν εκ τούτων, είτε και τά δύο ήμῶν. Πολλοί φθείρουν τους όδόντας και τόν στόμαχον με την υπερβολικήν αγάπην των γλυκυσματών, ή φθείρουν εν επιγνώσει την υγίαν των εις ήδονάς και διασκεδάσεις. 'Ιδού ή τυραννική έξουσία, την όποιαν εξασκεί τό ευχάριστον επί του ανθρώπου, και όταν άκομη καρπός ήνε ή ζήμια, ή άσθένεια, ή θάνατος. 'Αλλοι πάλιν κυριεύονται από τό όφελιμον, και όταν έτι εις την κίθησιν τοίς ήμε τοῦτο δυσάρεστον, πικρόν, βασιανιστικόν. Οὔτως λαμβάνομεν την κίνησιν και προτιμώμεν φαγητά πικρά μόν, άλλά στομαχικά, ή υποθαλάσσια εις καυτηριάσεις και έγχειρίσεις. 'Ιδού ή κυριαρχία του όφελιμου, και όταν άκομη άντι ευχαριστήσεως μας φέρει εις τό παρόν βόσκον και πικρίαν.

Υποθέσατε τώρα, ότι πράγματι τι είναι συγχρόνως και ευχάριστον και όφελιμον. Ποίος θα τό άποκρούση; Ποίος δέν θα τό ποθήση και δέν θα τρέξη, και δέν θα κοπιήση, και δέν θα κάμη τά πάντα, όπως τό θέση υπό την κατοχήν του, όπως εξασφαλίση την άπόλαυσιν του; Κανείς δέν είναι οστις να προτιμήση να τό άποφύγη, εκτός άν πάσχη από έσχάτην ήλιθιότητα ή αν ένέσκηψεν έντός του παραφροσύνην άθεραπευτος.

Τοιοῦτό τι λοιπόν έρχομαι να άποδείξω ως προς τό ζήτημα, τό όποιον άνωτέρω ήθεσα. Έρχομαι να άποδείξω, ότι τό σύστημα του πλάκου κόσμου είναι βαρύν, φορτικόν, πικρόν, ένοχλητικόν, βασιανιστικόν και όλέθριον' ότι δε, άπ' έναντίας, τό σύστημα του Χριστού είναι έλαφρόν, εύχρηστον, γλυκύ, άνακουφιστικόν, σωτήριον και όφελιμον. Έρχομαι επομένως να άποδείξω ότι όχι μόνον εκ καθήκοντος ήθικου, άλλά και εκ συμφέροντος βιοτικού όφείλομεν να συμμορφώσωμεν τόν παρόντα βίον μας κατά τό πνεύμα και τάς έντολάς του Χριστού, και ότι όσοι ακολουθούσι τό ρεύμα του κόσμου δέν είναι μόνον έχθροί του Θεού, άλλά και του έαυτού των έχθροί, και δέν χάνουν μόνον την ζώην την μέλλουσαν, άλλά και τόν βίον τόν παρόντα.

(Ακολουθεί).

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ
ΓΙΑΝΑΡΕΤΟΥ Χ. ΔΟΥΛΗΓΕΡΗ
ΕΤΟΙΜΑΣΘΩΜΕΝ
ΔΙΑ ΤΗΝ ΜΟΝΑΔΙΚΗΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΙΝ

'Αγαπητοί άναγνώστα,

'Όταν πρόκειται να εισέλθῃ επίσημός τις ξένος εκτάκτως εις την οικίαν μας, ως είναι γνωστόν, μόλις μάθωμεν ότι εισέρχεται, μετά σπουδής τρέχονεν, όπως κάμωμεν την δυνατήν εύρέσειν και προετοιμασίαν διά την υποδοχήν. 'Η άνησυχία μας εις τάς τοιαύτας περιστάσεις είναι αντίστροφως άνάλογος με τόν βλαβέν της οικουρούσους μας' δηλαδή, εάν ή εν τῇ οικίᾳ τῆς ήμών ήνε μεγάλη, ή άνησυχία μας εις τάς εκτάκτους υποδοχάς θα ήνε ελάχιστη' εάν δε συνηθίζωμεν να έχωμεν τό σπίτι μας, ως κοινώς λέγεται, ασάν της τρελ.ής τᾶ μα.λ.ήν, ή άνησυχία μας θα ήνε μεγάλη.

'Η ανάγκη της υποδοχής άνωτέρων προσώπων κάμνει ώστε να έρχονται εις επαφήν με τό νερό πολλὰ ρυπαρόσπιτο' και ή ανάγκη της παρουσίας ενόπιον τούτων άσάκτους άνωτέρων κάμνει ώστε πολλοί λυθωμένοι να γίνονται έστω και προς ώραν καθαροί και λαμπροί.

Πάντες, αγαπητοί άναγνώστα, όσαι γεγονήθημεν εις τόν κόσμον, όταν παρέρχεται και μία εκάστη στιγμή του χρόνου, τόσον προσεγγίζομεν εις μίαν βεβαιότητα, ύψιστην και μοναδικήν παρουσίαν. 'Ο χρόνος παρέρχεται κατά τοιαύτον άπατηλόν τρόπον, ώστε οι πολλοί άναίσθητως έχουσι προς την επικείμενη και άνά πάσαν στιγμήν προσεγγίζουσαν παρουσίαν. 'Εκ της νάρκης ταύτης μένον τό πνεύμα του Θεού δύνανται να μας εξαγάγη και να μας σώση από την αιώνιον κατασχόνην.

Τό συμφέρον και ό προορισμός ήμών είναι να παρουσιασθώμεν εις την μοναδικήν καιίνην παρουσίαν εν τιμῇ και δόξῃ και όχι προς κατασχόνην τούτο βεβαίοι ό θεός Παύλος εν τῇ αποστολικῇ περιουπῇ της έρχομένης Κυριακής, ασάν λέγει, ή Χριστός φανερωθή, ή ζωῆ ήμῶν, (διότι ελύτρωσεν ήμάς από τῶν θανατηφόρων βελῶν της άμαρτίας), τότε και ήμείς σὺν αὐτῷ φανερωθήσεθε εν δόξῃ (1).

'Αλλά διά να φανερωθώμεν «εν δόξῃ» εις την καθημέραν προσεγγίζουσαν εις ήμάς Παρουσίαν του Κυρίου έχομεν ανάγκην οὐ της τυχούσης, άλλά άξίας λόγου προετοιμασίας, ή όποια δέν γίνεται άνευ ειδικῆς και συστηματικῆς φροντίδας και έπιμελείας.

Τὰ άπλυτόσπιτα τότε ώρισμένως πλύνονται, όταν ύπάρχη συνείσθησις περί της άξίας της καθαριότητος και όριστικῆς πληροφορίας και πεποιθήσεως ότι θα χρησιμεύσωσιν εις υποδοχήν επισήμου προσώπου' και οι ρυπαροί και λυθωμένοι τότε κινούνται προς καθαρισμόν, όταν πιστεύσωσιν ότι ή ρυπαρότης στιγματίζει τόν άνθρωπον και ότι θα ελεγχθῇ

(1) Κολλ. γ' 4.

διά τῆς παρουσίᾳ αὐτοῦ ἐνώπιον ἀσπίδος καὶ ὑπερ-
λάμπρου βασιλείας.

Συμφώνως μὲ τὰ εἰρημένα ἢ προετοιμασία διὰ τὴν με-
γάλην καὶ ἐπιφανῆ ἡμέραν τῆς Δευτέρας Παρουσίας τοῦ
Κυρίου ἀπαιτεῖ ἀκράδαντον πίστιν καὶ νηφαλιότητα, διότι
ἄνευ νηφαλιότητος, ἄνευ τῶν ἔργων τῆς ἐγκρατείας καὶ
ἀγιότητος ἢ πίστεως εἶνε νεκρά· νεκρὰν δὲ πίστιν κατὰ τὸν
θεῖον Ἰάκωβον ἔχει καὶ ὁ διάβολος (1).

Καθ' ἑκάστην ἡμέραν, ἀγαπητοὶ ἀναγνώσταί, πρέπει ἐμ-
βριθῶς καὶ οὐχ' ἐπιπολαιῶς νὰ σκεπτόμεθα ὅτι προσεγγί-
ζομεν εἰς τὴν μεγάλην ἡμέραν τῆς ἐπιφανείας τοῦ Σωτή-
ρος. Ζωηρότατα διακρίνει τις τὰς ἀλλοιώσεις καὶ μεταβολ-
άς, τὰς ὁποίας προξενεῖ ἡ πέρροδος τοῦ χρόνου ὅταν ἐπι-
στρέφῃ ἐπὶ μακρῶν ταξείδιον, διότι τότε βλέπει ἐμφανέ-
στερον τὴν πρόδον τῆς ἡλικίας τῶν μικρῶν, τὴν λεύκαν-
σιν τῶν μεσηλίων, τὴν κύρωσιν τῶν προβεβηκότων καὶ
τὰ λοιπὰ ἀποτελέσματα τοῦ πανδαμάτορος χρόνου, ὁ
ὁποῖος, χωρὶς διόλου νὰ θέλῃ νὰ ξεκουρασθῆ ποιούμενος
σταθμὸν τινα, βυθίζει ὡς ἀκούρατος ὁδηγὸς ἡμῶν πρὸς
αἰωνιότητα· διὸ καὶ ὁ θεὸς Ἀπόστολος πρὸς τοὺς ἐν Ρώμῃ
Χριστιανούς λέγει· «τῶν ἐγγύθερον ἡμῶν ἡ σωτηρία, ἡ ὅτε
ἐπιστεθήσμεν· ἡ γὰρ, δηλαδὴ ὁ παρὼν βίος, προέκοψεν,
προεχώρησεν, ἡ δὲ ἡμέρα ἤγγικεν(2)» ἢ μεταστασις μας,
λέγει, εἰς τὴν μέλλουσαν ζωὴν πλησιάζει, ἀλλὰ διὰ τὸ ἴδιον
τὸ ἀνέπερον φῶς τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, πρέπει νὰ ἀπο-
βάλλωμεν τὰ σκότια ἔργα, καὶ νὰ γίνωμεν καὶ ἡμεῖς φῶς·
ἀπαθώμεθα, λέγει, τὰ ἔργα τοῦ σκότους καὶ ἐνδυσώμεθα
τὰ ὄπλα τοῦ φωτός (3).

Ἰνα παρουσιασθῶμεν ἐν δόξῃ, αὐτὰρ ὁ Χριστὸς φανε-
ρωθῇ, πρέπει νὰ ἔχωμεν ζωὴν καὶ θερμότητα ὅσον ἀφορᾷ
τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀγαθῶν ἔργων, νὰ εἰμεθα νεκροὶ προ-
κειμένου νὰ κἀμωμέν τι κακόν, νὰ ἐκτελέσωμεν τὴν ἀμαρ-
τίαν. Ἀνεκράσατε, λέγει, τὰ μέλη ὑμῶν ἐπὶ τῆς γῆς,
πορείαν, ἀκαθαρσίαν, πάθος, ἐπιθυμίαν κακῆν καὶ τὴν
πλεονεξίαν, ἣτις ἐστὶν εἰδωλολατρεία δι' ἃ ἔρχεται ἡ
ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπειθείας (4).

Καὶ δὲν εἶνε μόνον, ἀγαπητοὶ ἀναγνώσταί, αὐτὰ τὰ
μουντζουρώματα, τὰ ὁποῖα μᾶς ἀποκλείουσιν ἀπὸ τὴν ἐνώ-
πιον τοῦ Κυρίου μοναδικὴν παρουσίαν μας, ἀλλὰ πρέπει,
λέγει, νὰ ἀποβάλλωμεν καὶ τὴν ἀργίην, θυμὸν, κακίαν
(μνησικακίαν), βλασφημίαν, αἰσχρολογίαν ἐκ τοῦ στόματος
ἡμῶν. Μὴ ψεύθεσθε, λέγει, εἰς ἀλλήλους· καὶ ἐν γένει
παραγγέλλει εἰς ἡμᾶς νὰ ἀπειθῶμεν ἀπὸ παιδῶν ἀν-
δρωπων, δηλονότι τὴν ἀμαρτωλὴν προαίρεσιν, καὶ ἐνδυ-
θῶμεν τὸν νέον, τὴν ἐν πᾶσιν ἀγαθὴν προαίρεσιν, διότι ἡ
τυπικὴ πίστις εἶνε ἀνωφελής, ὅπως εἶνε ἀνωφελὴς καὶ εἰς
τὸν αἰγμάλωτον ὑπὸ τῆς μέθης ἡ γνώσις ὅτι ἔχει οἰκίαν,
ἀφοῦ οἱ σφαλλόμενοι πόδες του καὶ ἡ ζάλη τῆς μέθης
του δὲν τῷ ἐπιτρέπουν νὰ τὴν εὐρῇ καὶ εἰσελθῇ εἰς
αὐτήν, ἀλλὰ γίγῃ καὶ ἀποφύγεται εἰς τὰς στενωπούς, τοῦθ' ἢ

(1) Ἰάκ. β'. 19—20. (2) Ρωμ. γ'. 12. (3) Αὐτόθι. (4) Κολοσ. γ'. 5.

ὅπερ πάσχουσι πάντες οἱ ἄσωτοι υἱοί, οἱ ψεύσται καὶ οἱ
πλευρόεταί, τῶν ὁποίων οἱ βεβαρωμένοι ὀρθολογοὶ δὲν δύ-
νανται νὰ ἴδωσι τὴν δόξαν τοῦ Χριστοῦ.

ΑΙ ΑΡΧΑΙ

ἢ

ΑΙ ΚΥΡΙΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΙ

ΕΦ' ὍΝ ΤΟ ΚΑΝΟΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΝΤΙΘΕΤΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΣΥΓΓΡΑΖΕΤΑΙ

(Συνέχεια)

§ 44. Κατὰ τὰ εἰρημένα ἢ ἱερὰ παράδοσις εἶναι ἀπα-
ραίτητος ἐν τῇ ὀρθοδόξῃ ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ πρὸς κα-
τανόησιν τοῦ ἀληθοῦς πνεύματος αὐτῆς καὶ πρὸς συμπλή-
ρωσιν καὶ διασάφισιν τῶν βιβλικῶν ἀποκρίσεων τῆς θείας Ἀπο-
καλύψεως πηγῶν· εἶναι ἀπαραίτητος πρὸς στήριξιν τοῦ
δογματικοῦ καὶ λειτουργικοῦ τῆς Ἐκκλησίας μέρους· εἶναι
τέλος, ἀναγκασιότατον πρὸς κατάρτισιν καὶ ἀποτελέσειν τοῦ
δικαίου αὐτῆς· διότι ἄλλως τοῦτο, μὴ στηριζόμενον ἐπὶ
τῶν κανόνων τῶν Συνόδων καὶ τῶν γινωμῶν τῶν Πατέρων
καὶ διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν μετέπειτα ἀπο-
φάνσεων αὐτῆς ἐν γένει, δὲν ἔστω δίκαιον τῆς Ἐκκλη-
σίας αὐτατέλης, ἀλλὰ μέρος τοῦ δημοσίου τῆς Πολιτείας
δικαίου, ὡς εἶναι τὸ τῶν προτεσταντικῶν Ἐκκλησιῶν
δίκαιον, καίτοι αὐτὰ προσπαθοῦσι νὰ τηρήσωσιν αὐτὸ ἀυ-
τεξούσιον καὶ ἀπὸ τοῦ πολιτικοῦ δικαίου χειρωσμένον
καὶ τοῦτου διάφορον. Διακεκριμένος τις καθολικὸς συγγρα-
φεύς, ὁ Ἰωάννης Ἀδάμ Möhler ἐν τῷ συγγράμματι αὐ-
τοῦ, ἐπιγραφόμενον· «Ἡ ἐνότις ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἣτις ἡ
Ἀρχὴ τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας, παρισταμένη ἐν τῷ
πνεύματι τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας τῶν τριῶν πρώ-
των αἰώνων (1), λέγει ὅτι ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας δὲν δύνα-
ται νὰ κατονομηθῇ ἡ ἀγία Γραφή, ἡμεῖς δὲ προσθέτομεν
ὅτι ἄνευ τῆς Ἐκκλησίας, τουτέστι τῆς ἱερᾶς παραδόσεως,
δὲν ἔστω ἀγία Γραφή· διότι διὰ τῆς Ἐκκλησίας
αὕτη ἐκτίσθη τὸ κύρος αὐτῆς. Ἀτυχῶς ὁμοῦς ὁ ἄλλος
ὀξύνους συγγραφεύς οὗτος ἀγεται ὑπὸ τοῦ ἄγαν παπικοῦ
πνεύματος καὶ ἀγωνίζεται, ὡς πάντες σχεδὸν οἱ τοῦ κα-
θολικοῦ δόγματος συγγραφεῖς πράττουσι, νὰ συσσωρεύσῃ τὸ
ἅπλον κύρος τῆς παραδόσεως εἰς τὸ πρόσωπον ἐνὸς ἀνδρός,
τοῦ ἐπισκόπου τῆς Ρώμης.

§ 45. Οἱ ἐρμηνεύται καὶ κήρυκες τῶν ἀληθειῶν τῆς θείας
Ἀποκαλύψεως ἐν τῇ ὀρθοδόξῃ ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ ἔχον-
ται στερεῶς κατὰ τὰ εἰρημένα τῆς ἀληθείας νοουμένης ἱερᾶς
παραδόσεως καὶ συμφώνως πρὸς ταύτην ἀναπτύσσουσι τὴν

(1) Die Einheit in der Kirche oder das Princip des Katholici-
smus, dargestellt im Geiste der Kirchenväter der drei ersten
Jahrhunderte. Tübingen 1825.

(2) Β'. Πρὸς Θεσσαλον. β'. 15. γ'. 6.
(3) Α'. Πρὸς Τιμόθ. α'. 4, 8. γ'. 20 κλ.
(4) Πρὸς Τιτ. α'. 14. γ'. 9 κλ. Πρὸς Ἀποκ. γ'. 3.

διδασκαλίαν αὐτῶν· ἐπονταὶ ἀκριβῶς τῇ συμβουλῇ τοῦ
Παύλου πρὸς τοὺς Θεσσαλονικεῖς (2), πρὸς τὸν Τιμόθεον(3)
καὶ τὸν Τίτον (4) καὶ οὐδόλως ἀφίστανται τοῦ ἐν τῇ Ἐκ-
κλησίᾳ ἐπικρατοῦντος πνεύματος. Ὁ Ὁ. κανὼν τῆς Σ.
οἰκουμ. Συνόδου ὀρίζει ἀκριβῶς τὸν τρόπον καὶ τὴν μέθοδον
τοῦ κήρυκος καὶ διδασκάλου τῶν ὀρθοδόξων δογμάτων καὶ
ἠθικῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀληθειῶν. «Ὅτι δεῖ τοὺς τῶν
ἐκκλησιῶν προεστώτας ἐν πάσῃ μὲν ἡμέρᾳ, ἐξαιρέτως δὲ ἐν
ταῖς Κυριακαῖς, πάντα τὸν κλῆρον καὶ τὸν λαὸν ἐκδιδά-
σκειν τοὺς τῆς εὐσεβείας λόγους, ἐκ τῆς θείας Γραφῆς ἀνα-
λεγόμενους τὰ τῆς ἀληθείας νοήματα τε καὶ κρίματα καὶ
μὴ παρεκκλιόντας τοὺς ἥδη τεθέντας ὅρους ἢ τὴν ἐν
τῶν Θεοφύρων Πατέρων παράδοσιν. Ἀλλὰ καὶ εἰ γρα-
φικὸς ἀνάκνηθῆι λόγος, μὴ ἄλλως τοῦτον ἐρμηνεύτωσαν,
ἢ ὡς ἂν οἱ τῆς Ἐκκλησίας φωστῆρες καὶ διδασκαί-
λοι διὰ τῶν οἰκείων συγγραμμάτων παρέθεντο· καὶ
ἄλλοι ἐν τούτοις εὐδοκίμευσαν ἢ λόγους οἰκείους συ-
τάττοντες, ἢ καὶ μὴ, ἔστιν ὅτι, πρὸς τοῦτο ἀπόρως ἔχοντες,
ἀποπίπτουσι τοῦ προσήκοντος. Διὰ γὰρ τῆς τῶν προση-
μένων Πατέρων διδασκαλίας οἱ λαοί, ἐν γνώσει γινό-
μενοι τῶν τε σπουδαίων καὶ ἀίρετῶν καὶ τῶν ἀσμφέρων
καὶ ἀποβλήτων, τὸν βίον μετρηροῦντες πρὸς τὸ βέλτιον
καὶ τῷ τῆς ἀγνοίας οὐκ ἀλλοτριῶνται πάθει, ἀλλὰ προσέχο-
ντες τῇ διδασκαλίᾳ, ἐαυτοὺς πρὸς τὸ μὴ κακῶς παθεῖν
παρασφύουσι, καὶ φρόνη τῶν ἐπιτηρημένων τιμωριῶν τὴν σω-
τηρίαν ἐκταῖς ἐξεργάζονται (1). Πρὸς τὸ καὶ κανὼνα νῆ-
τῶν ἀγίων Ἀποστόλων (2), ἐνθα ὁ ἐρμηνεύτης αὐτοῦ Βαλ-
σαμών λέγει· ἀπὸ ἐπισκοπικῶν ἀξίωμα διδασκαλικόν ἐστι·
καὶ πᾶς ἐπίσκοπος ὀρεῖται διδάσκειν τὸν λαὸν τὰ εὐσεβῆ
δόγματα καὶ τὴν τῶν ὀρθοδόξων κατὰστασιν. Σκοπὸς γὰρ
τίθεται χάριν τοῦ ἐπισκοπεῖν τὰ ὑπὸ τὸν λαὸν αὐτοῦ· κἀν-
τεῦθεν καὶ ἐπίσκοπος κέκληται. Καὶ οἱ προσβύτεροι δὲ τῶν
αὐτῶν ὀρεῖσθαι εἶναι· διὸ καὶ πλεῖστον τῶν ἐπισκόπων ἐν
ταῖς ἀνωτέροις καθέδραις κάθηται. Ὁ γοῦν μὴ ποιῶν
οὕτως ἐπίσκοπος καὶ ἱερεὺς, ἀλλ' ἀμείλως διακείμενος, ἀφο-
ρίζεται· ἐπιμένων δὲ τῇ βραθυμίᾳ, καὶ καθικρίζεται· οἱ προ-
σβύτεροι γὰρ καὶ κατὰ προτροπὴν ἐπισκοπικὴν καὶ οὐκ
οἰκοθεν διδάσκουσιν.»

Δὲν ἀνεφάνησαν βεβήτως ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Ἐκκλησίᾳ οἱ
πάλαι πολυῦνητοι αὐτῆς διδασκαλοὶ ἕνεκα τῶν λόγων, οὓς
ἐκτίθησιν ὁ παρὸς ἱεράρχης Εὐγένιος καὶ οὓς ἠδέως ἔμα καὶ
ἐπικαίρως ἐπαναλαμβάνομεν· αὐδὲ γὰρ ὡς τινες τῶν ἀρτι-
πλουτῶν, λέγει, ἀγροίκως τοῖς παροῦσιν ἡμεῖς ἐπιδεικτιώ-
μεν, ἀλλ' ὡς ἐκ πλουτούντων ἤδη πενόμενοι, τοῖς περι-
λειφθεῖσιν ἐπαγαλλόμεθα, ἔμα μὲν τῆς πάλαι ἀφθονίας τὴν
μνήμην φέροντες, ἔμα δὲ καὶ τὴν πρῶτην ἐπιανελευσθεῖσθαι
οὐκ ἀπελπίζοντες εὐετηρίαν, εἴποτε τοῖς καὶ ἡμῶν εὐμενῶς
ἢ ἱερόνως ἐπιβλέψουσιν (3). Ἀλλ' ἡ ὑπὸ τῶν δυσμενῶν πε-

(1) Συντάγματος κανόνων Τόμ. Β'. σελ. 316.
(2) Αὐτόθι σελ. 75 κ. ε.
(3) Ὅρα ἄνωκ. κεφ. γ', § 35. Διὸ, καὶ πλεον τούτου παρῆλ-
θεν, ἀφ' οὗ τοῦ τὰ ἄνω ἐγράφησαν ὑπὸ τοῦ εὐσεβοῦς καὶ φιλοπά-
τριδος ἱεράρχου, ὅστις κατὰ τὴν ἡμετέραν κρίσιν δικαίως δύναται.

ριστήσεων ἐπὶ αἰῶνας δικαιοσύνη τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύ-
ματος κίνησις καὶ ἐκλαμψίς ἤρξατο, νομιζόμεν, κατὰ τὸν
παρόντα αἰῶνα πάλιν νὰ δεικνῆ ἑνισχυὸν σημαία ἀνανεώ-
σεως καὶ ζωῆς πνευματικῆς καὶ φαίνεται ὅτι τοῦτο εἰλικρινῶς
καὶ περᾶται εὐσυνειδήτως νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὴν βαλμίδα ἐκεί-
νην τῆς νοητικῆς σφαίρας, ἀφ' ἧς ἔκ δυνάμει νὰ ἔλθῃ εἰς συ-
νάφειαν μετὰ τῶν διακονῶν τῶν ἀνδρῶν, οἵτινες πάλιν ἐδο-
ξασαν τὸν Χριστιανισμὸν καὶ ἐλάμπρυναν τὴν ὀρθοδόξον
ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν.

(Ἀκολουθεῖ) Δημ. Ζωμπολίδης.

ΚΛΗΡΟΣ ΚΑΙ ΕΘΝΟΣ

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ἑρῶ 154)

Αὐτός, ὁ ἱερεὺς, εἶνε ἐκεῖνος, τοῦ ὁποῦ αἱ χεῖρες αὐτοῦ
ἐβόησαν, καὶ εἰς τὸν χριστιανισμὸν, τὴν θρησκείαν τῆς
τιμῆς καὶ τοῦ πολιτισμοῦ εἰσήγαγον. — Αὐτός εἶνε ἐκεῖνος,

ὅπως ὁ Μελάγγιον πρὸς τοὺς Γερμανοὺς ἐκλήθη prius praesentior
Germania, νὰ ἀσπασθῇ περ' ἡμῶν prius praesentior
Graecia ἕνεκα τῶν ὑπὲρ τῆς ἀληθοῦς παιδείας καὶ τοῦ ἀληθοῦς
Χριστιανισμοῦ ἀγῶνι διὰ τὸ τοῦ λόγου (ὅρα A Course of Mo-
dern Greek etc. by Dr. Zornpoulos, London, 1887, p. XIX) καὶ
τῶν αὐτῶν συγγραμμάτων, ἃ οἱ συμπόλιται αὐτοῦ δὲν ἔσχον· εἰ τὴν
ὕπερθεσαν φιλοτιμίαν νὰ καταστήσωσι γνωστὰς διὰ τοῦ τύπου
εἰς τοὺς νεώτερος Ἑλληνας, ὡς ἔπραξαν οἱ Χίοι διὰ τὸν Κοραῖ.
— Ἐπιτρέπεται ἔρα γὰρ ἡμῶν μετὰ παρλίευσιν τοσοῦτου γρο-
σήμερον, ὅτε ἔρθωσι τὰ μέσα τῆς γνώσεως πρὸσέκοιται, νὰ ἐξινέ-
κωμεν τοὺς αὐτοὺς ἰλιγγίους πρὸς δικαιολογίαν ἡμῶν αὐτῶν· ἀλλ'
ἄρα ἐπιτρέπεται ν' ἀποφανθῶμεν ὅτι ἡ εἰς καρδίαν εὐχὴ τοῦ γε-
φοῦ καὶ πολυμάθοις ἐκείνου ἀνδρός ἐπληρώθη κατὰ τὴν ἡ δ' ἔ-
φατο ἡ πληρωσις αὐτῆς, ὡς ἐκεῖνος διαπόρευσε ἐπὶ τοῦ· ἢ
εἰς τὴν μνήμην ἡμῶν ἡ εὐαγγελικὴ βῆσις ἐδὲν ἠερσῆς πεισε,
οἱ δὲ ἐργάται ὄλγοι, ἦς τὸν νοῦν ἄκουσις ἀνακαζόμεθα· ἢ ἐ-
πιστρέψωμεν, ὅπως παραστήσωμεν τὰ πάγματα, τουτέστιν οἱ μὲ
ἐργάται πολλοί, ὁ δὲ θεσιμαὶ ὄλγοι· Εἶνε ἀληθὲς ὅτι σήμερον
ἅπαντα τὰ ἔθνη συνέχει ἡ ὑάλλον κατέγει τὸ νόσημα τοῦ ἀγρίου
ύλισμοῦ καὶ τῆς κτηνώδους ἀπολαύσεως καὶ οὐδόλως ἡ ἡκί-
στα μεριμνῶσιν οἱ πλεῖστοι ἔθων θνητῶν περὶ ὑψηλοτέρου τιπὸς
πνευματικοῦ καὶ ἠθικοῦ κτήματος. Καὶ τὰ μὲν ἐκπολιτισθέντα
καὶ νοητικῶς ἐκτεθέντα ἔθνη κέκτηνται ἤδη τοὺς εὐθαρσείας αὐτῶν
ὀπλίτας πρὸς καταπολέμησιν τῆς θανάσιμου ταύτης νόσου καὶ οὐ-
δέποτε ἐκπίπτουσι, οὐδέποτε ἐξαφανίζονται, τὸ δὲ συνήθως ἀνά
στόμα φερόμενον περὶ ἀκμῆς καὶ παρακμῆς τῶν ἐθνῶν ὁ Ἰλιθῆτων
διαρροὴν ἀπέκρουσε· τὰ ἔθνη ὅμως τὰ μέλι γθὲς ἀναρᾷ ἐν τοῖς
τὰ εἰς τὴν τύχην καὶ τὴν ἀυθιροσίαν τῶν ὁμῶν καὶ ἐπὶ κ...
ισχυροτέρων αὐτῶν ἐγκαταλειμμένα, κινδυνεύουσι τὸν μέγιστον κίν-
δυνον τῆς δουλώσεως καὶ τῆς διηγεκούς ἐκλείψεως· διότι δὲν ὑπάρ-
χουσιν οἱ πρόμαχοι ἐν αὐτοῖς, οἵτινες οὐ μόνον εἰλικρινῶς καὶ
γενναίως τὸ παγκόσμιον νόσημα ἀπὸ τῆς φυλῆς αὐτῶν ν' ἀποκρού-
σωσι, ἀλλὰ καὶ πρότυπα ἀγὰ ἀρετῆς ἀκμῆτου καὶ παιδείσεως
ἐννοκρίτου νὰ καταστήσωσι. Διὰ τοῦτο βλέπομεν καθ' ἑκάστην
δυστυχῆ ἀνθρώπινα ἐκατομμυριοῦχα καὶ τρισεκατομμυριοῦχα ἄτινα
μόνον τῷ ἀτομικῶν καὶ τῇ ὕλῃ ἐδοῦλεσαν, ἀπερχόμενα εἰς
τὴν αἰωνίαν λήθην καὶ τὴν κατάραν τῶν ἐπερχομένων. On doit
des égards aux vivants, on ne doit aux morts que la vérité.

ὁ ὁποῖος εἰς συζυγίαν γάμου αὐτοὺς ἤνωσεν. — Αὐτός εἶνε ἐκείνος, ὁ ὁποῖος καὶ μετὰ θάνατον εἰς τὸ νεκρὸν καὶ ἀψυχον αἰμά των θὰ δώσῃ τιμὴν καὶ θὰ ἀναπέμψῃ εὐχὰς σωτηρίας ὑπὲρ τῆς ψυχῆς των. — Αὐτός εἶνε ἐκείνος, οὗ ἄνευ εἰς ἀγγέλους κτηνῶν αἰ τῶν ἀνθρώπων κοινωνίαι θὰ μεταβληθῶσι.

Διὰ τί οἱ ἄνθρωποι οὗτοι πρὸς ἄνδρα τοιοῦτον οὕτω συμπεριφέρονται;

Γινώσκω, ὅτι τὸ ἕρως των ἐνισχύει τὸ ἀνίσχυρον τοῦ ἱερέως, ἵνα διὰ τῶν ἰδίων ὀπλων ἀντικαθῆ, καὶ δὲν μοι φκίνεται παράδοξον πῶς τὴν στοιχειώδη δὲν ἔχουσιν ἀνθρωπίνην διάκρισιν, ἵνα μὴ ἀσεβῶς καὶ περιφρονητικῶς πρὸς ὁμοίον των ἄνθρωπον φέρωνται. — Τοῦτο εἶνε ζήτημα ἀνατροφῆς καὶ ἠθικῆς παιδείσεως, ὧν φαίνεται ὅτι δὲν ἠύμοιρησαν. — Ἀλλὰ ἐπιμένω νὰ διαλογίζωμαι καὶ τὸν νοῦν μου νὰ βασανίζω, διατὶ πρὸς τὸν ἱερέα οὕτω φέρωνται. — Ποῖον τὸ αἴτιον; Μὴ ἡ ἄγνοια τῆς σημασίας, ἣν τὸ ἀξίωμα του ἔχει; ὄχι βέβαια. Μὴ κακόν τι μέγα, τὸ ὁποῖον εἰς αὐτοὺς καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν ὁ ἱερεὺς οὗτος διέπραξεν; εἶδομεν ὅτι ὄχι.

Θὰ εἶπητε ἀμὰ δὲν σοβαρεύονται, ἀλλὰ παίζουσι καὶ ἐπομένως τὸ ἀκαταλόγηστον ὑπὲρ ἑαυτῶν ἔχουσιν».

Ἴσα, ἴσα, διότι παίζοντες χλευάζουν, βασανίζω τὸν νοῦν μου νὰ εὕρω τὴν κυρίαν τοῦ φαινομένου τούτου αἰτίαν.

Πολλὰ διασταυροῦνται εἰς τὴν δικάσιάν μου αἴτια. — Ἀλλ' εἶς ἔβλεπον συλλαμβάνω ἐν τῷ ὁποῖον κρινῶ ὡς τὸ κυριώτατον καὶ ἀρχικόν, καὶ τὸ παραδίδω εἰς τὴν κρίσιν τῶν ἀναγνωστῶν μου.

Πρὸ πάσης ὁμῶς ἐπὶ τούτου σκέψεως καὶ ἀναπτύξεως πρέπει νὰ θεωρηθῆ ὡς βέβαιον ὅτι οἱ οὗτω πρὸς τὸν Ἑλληνα ἱερέα συμπεριφερόμενοι γαδικῶς καὶ ἀνεξαιρέτως δὲν εἶνε Ἕλληνας, ἀλλὰ τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς ἐκφυλοί. — Εἰς τούτους, ἄνδρας καὶ γυναίκας, ἡ ὀλοφροσύνη καὶ ἡ ἠδυστάθεια σκοπίζει καὶ στρεβλίνει τὸν νοῦν, πεπωρωμένην δὲ καθιστᾷ τὴν καρδίαν. — Τινὲς ἐκ τούτων συζεύγνυνται καὶ ἰδρύουσι κατὰ μίμησιν τῶν ἀληθινῶν Ἑλλήνων οἰκογένειαν. — Γεννοῦσι τέκνα καὶ παρουσιάζουσιν ἀκμάζουσιν οἰκογένειαν, εἰς τὴν ὁποίαν ὀρησκεία καὶ ἱερεὺς εἶνε ἄγνωστα καὶ τὰ ὀπὸ τῆς ὀρησκείας παραγγελλόμενα χλευῶς καὶ περιφρονησεως ἄξια θεωροῦνται. Ἐκ τοῦ φυράματος τῶν τοιούτων ἐκφύλων Ἑλλήνων ἦσαν οἱ ἐν τῇ σιδηροδρομικῇ ἀμάξῃ πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ ἱερέως ἀσεβοῦντες. — Ἄς ἀναπτύξωμεν εἰδικώτερον καὶ ψυχολογικῶς τὸ ἄγον εἰς τὴν ἀσέβειαν ταύτην ἐλατήριον, ὅπερ ἐκαλέσαμεν κυριώτατον ἢ ἀρχικόν αἴτιον.

Ἐὰν ὁ ἱερεὺς δὲν ἔφερε τὸ σχῆμα τοῦ ἀξιωματός του, οὐδεὶς περὶ αὐτοῦ θὰ ἐγένετο λόγος, οὐδεὶς θὰ συνέβαινε χλευασμός. — Ὁ ἱερεὺς φέρει τὸ σχῆμα, καὶ μετὰ τὸ σχῆμα αὐτὸ κτυπᾷ ἐς τὰ μάτια ἀμεσώτατα ἡ ἰδέα τῆς ὀρησκείας. — Ἡ ὀρησκεία εἶνε βάρος νόμου· αὐτοὶ δὲ ἐκ παιδῶν ἐσυνήθισαν εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἀνομίας, εἴτε ἐν μικροῖς, εἴτε ἐν μεγάλοις. — Ἡ ὀρησκεία εἶνε σεμνότης καὶ χρηστότης· αὐτοὶ δὲ νὰ περιβάλλωνται θέλουσιν τὸ ἐνδυμα τῆς ἐλαφρότητος καὶ τῆς ἀναιδεΐας.

Ἡ ὀρησκεία εἶνε δεσμός ἐν τῇ ἠθικῇ ἀξιοπρεπέει καὶ τῇ μεγαλοφροσύνῃ. Αὐτοὶ εἰς τὸν ἐξευτελισμὸν τῶν ἀνεμμένων ἠθῶν ἀρέσκονται καὶ εἰς καυχᾶν μεγαλοφροσύνην ἀνυψούμενοι διὰ τὸ μέγεθος των ἐπαίρονται.

Ἡ ὀρησκεία εἶνε μουσικὴ οὐρανίων ἀρμονιῶν συναρπάζουσα ἀπὸ τῶν προσκαίρων εἰς τὰ αἰώνια, προσηλοῦσα ἀπὸ τῶν εὐτελῶν εἰς τὰ τίμια, ἀπὸ τῶν φλαρτῶν εἰς τὰ ἄφλαρτα, ἀπὸ τῶν γελοίων εἰς τὰ σπουδαία. Αὐτοὶ δὲ μουσικῶν των ἔξοχον ἔχουσι πᾶν τὸ καθήκον τὴν σαρκικῆν των ψυχὴν καὶ εἰς αἰσθητικὰς φρικτικὰς διερεθίζον.

(Ἀκολουθεῖ). **Τιμὸθεος Ἀναστασίου.**

Ο ΡΑΒΒΙΝΟΣ ΙΣΑΑΚ Μ. ΠΙΣΤΕΥΣΑΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ ΚΑΙ ΧΕΙΡΟΤΟΝΘΗΣ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ

πλήρης ἐνδιαφέροντος καὶ ποικίλων περιπετειῶν, καὶ ἔκθεσις πᾶσων τῶν Προφητειῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης περὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ

ὑπὸ **ΝΙΚΟΛΑΟΥ Χ. ΑΜΒΡΑΣΗ Καθηγητοῦ**

(Συνέγραψε ἐκ τοῦ ἀριθ. 154).

— Φρονῶ, εἶπεν, ὅτι οἱ Ῥαββίνοι δὲν ἐξηγοῦσιν ἱπικῶς αὐτό, ὅτι δὲν με πείθουσι, μετὰ τὴν ἀνάπτυξιν, ἣν ἔκαμας, τῶν ῤητῶν τούτων, καὶ ἀδιστακτικῶς λέγω, ὅτι οἱ Ῥαββίνοι ἀπατῶνται καὶ ψεύδονται.

— Ἀλλὰ τότε πῶς πρέπει νὰ ἐξηγήσωμεν τὰ ῤητὰ ταῦτα τῆς Γραφῆς;

— Ἀδυνατῶ νὰ τὰ ἐξηγήσω. . . Καὶ τὸ παράδοξόν εἶναι, ὅτι μέχρι τοῦδε ἀνεπαύμην εἰς τὴν ἐξήγησιν τῶν Ῥαββίνων, ἣν ὁμῶς τώρα εὐρίσκω καὶ ἀσέβῃ καὶ γελοίαν. . . Ἀλλὰ τὸ παράδοξότερον εἶναι, ὅτι καὶ οὐδεὶς δύναται νὰ ἐξηγήσῃ τὰ ῤητὰ ταῦτα.

— Ὑπάρχει τις, Σεμουὲλ, εἶπεν.

— Ποῖος;

— Ἡ Μπεριθ Χαδεσά.

— Τί λέγει;

— Ἰδοῦ, τῷ εἶπον.

Καὶ ἤνοιξα τὴν Καινὴν Διαθήκην, καὶ ἀνέγνων μεγαλοφάνως:

— «Ἐδόθη μοι πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς. Πορευθέντες οὖν μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα, ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν» (1).

Καὶ ἄλλαχού, Σεμουὲλ, ἄκουσον!

— «Τρεῖς εἰσὶν οἱ μαρτυροῦντες ἐν τῷ οὐρανῷ, ὁ Πατὴρ, ὁ Λόγος, καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα· καὶ οὗτοι οἱ τρεῖς ἐν εἰσι» (2).

(1) Ματθ. ΚΗ'. 19. (2) Α'. Ἰωάν. Ε'. 7.

Ἄκουσον ἀκόμη, Σεμουὲλ.

— «Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος. Οὗτος ἦν ἐν ἀρχῇ πρὸς τὸν Θεόν. Πάντα δι' Αὐτοῦ ἐγένετο, καὶ χωρὶς Αὐτοῦ ἐγένετο οὐδὲ ἓν, ὃ ἐγένεον» (1).

— Τὶ παράδοξα πράγματα! ἀνέκραξεν ὁ Σεμουὲλ. Νομίζει τις, ὅτι ὑπάρχει στενότερος σύνδεσμος μετὰ τοῦ Ἰωάννου καὶ τῆς Μπεριθ Χαδεσά. Τώρα ἐνοῶ, τί σημαίνει ὁ ἐνικός ἀριθμὸς μετὰ τοῦ πληθυντικοῦ, καὶ ὁ πληθυντικός μετὰ τοῦ ἐνικοῦ. Τώρα κάπως ἀρχίζω νὰ ἐνοῶ, τὸ «Ἄσέ ἀδαμ μετῆσα. Ἰμένον» = Ποιῆσω μεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν. . . Ἀλλὰ διατὶ, παρακκλῶ, ὁ Υἱὸς ὀνομάζεται Λόγος;

— Διότι αὐτός ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι τὸ αἶπειν ὁ Θεός. Τί λέγει ὁ τρίτος στίχος τοῦ α'. Κεφαλαίου;

Καὶ ὁ Σεμουὲλ ἀνέγνω.

— «Βαχγόμερ Ἐλωίμ Γεχί ὄρ, βαγεὶ ὄρ».

Καὶ μετέφρασε:

— «Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Γενηθήτω φῶς! Καὶ ἐγένετο φῶς».

— Κατανοῶ, εἶπεν ὁ Σεμουὲλ, τὸ «ἡμέρ Ἐλωίμ» = εἶπεν ὁ Θεός· εἶναι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ μόνον τὸ Μπερεσιθ ἀναφέρει τοιοῦτον τι, ἢ καὶ Προφήτης τις λέγει τι περὶ τούτου;

— Οἱ θεοὶ Προφῆται, εἶπον, διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κατενόησαν τὸ Μπερεσιθ καὶ εἶναι σύμφωνοι πρὸς αὐτό. Ἰδοῦ, ὁ Προφητῆναξ Δαβὶδ λέγει τὰ αὐτὰ εἰς τὸν στίχον δὲν τοῦ ΑΓ'. ψαλμοῦ.

«Τῷ Λόγῳ τοῦ Κυρίου ἐγένοντο οἱ οὐρανοὶ, καὶ τῷ Πνεύματι τοῦ στόματος Αὐτοῦ πᾶσα ἡ δύναμις αὐτῶν».

— Ἐδῶ, εἶπεν ὁ Σεμουὲλ, ὁ Δαβὶδ ἀναφέρει καὶ περὶ Πνεύματος. Διατὶ τὸ Μπερεσιθ δὲν ὀμιλεῖ περὶ Πνεύματος;

— Καὶ τὸ Μπερεσιθ ὀμιλεῖ περὶ τοῦ Πνεύματος, εἶπον. Ἀνάγνωσ, παρακκλῶ, καλῶς τὸ δεύτερον μέρος τοῦ 2ου στίχου τοῦ Α'. Κεφαλαίου.

Τί λέγει;

Καὶ ὁ Σεμουὲλ ἀνέγνω τὰ ἐξῆς:

— «Βε ρούαχ Ἐλωίμ μεραχέφεθ ἄλπινεγ χαμάγμ».

Καὶ μετέφρασε:

— «Καὶ Πνεῦμα Θεοῦ ἐπεφέρετο ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν ὕδατων».

— Παράδοξον! εἶπεν ὁ Σεμουὲλ, εἰς ποῖον βαθύτατον καὶ πυκνότερον σκότος εὐρισκόμην ὁ ταλαίπωρος! Ἄπειράκις εἶχον ἀναγνώσει τοὺς στίχους τούτους. Καὶ ὁμῶς! τώρα μόλις ἀρχίζω νὰ τοὺς ἐνοῶ! . . . Ἀλλὰ, παρακκλῶ, Ἰσαάκ, ὑπάρχουσι καὶ ἄλλα ῤητὰ εἰς τὸ Ἰωάν, τὰ ὁποῖα νὰ δεικνύωσιν ἀληθῆ τὴν Μπεριθ Χαδεσά ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο τῆς Θεότητος, ὡς πρὸς τὸν Πατέρα, τὸν Υἱὸν ἢ Λόγον, καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα;

— Ἄπειρα, τῷ εἶπον. Ἀνάγνωθι τὸν 22ον στίχον τοῦ Γ'. Κεφαλαίου τῆς Μπερεσιθ. Τί λέγει;

(1) Ἰωάν. Α'. 1, 2, 3.

Καὶ ὁ Σεμουὲλ ἀνέγνω:

— «Καὶ εἶπε Κύριος ὁ Θεός· Ἰδοῦ ἐγίνετο ὁ Ἀδάμ ὡς εἰς ἡμῶν».

— Ποῖον λέξιν ἔχει τὸ ἑβραϊκὸν κείμενον, καὶ μετεφράσται εἰς ἡμῶν;

— Μιμμένον, ἀπεκρίθη ὁ Σεμουὲλ.

— Τί σημαίνει ἀκριβῶς μιμμένον;

— Ἀκριβῶς σημαίνει εἰς ἡμῶν.

— Διατὶ ὁ εἰς Θεός νὰ μὴ λέγη· Ἰδοῦ ἐγίνετο ὁ Ἀδάμ ὡς ἐγὼ καὶ διατὶ λέγει αἰδοῦ ἐγίνετο ὁ Ἀδάμ ὡς εἰς ἐξ ἡμῶν; Ποῖον ἡμῶν;

— Βεβαίως οἱ χριστιανοὶ ἔχουσι δικαίον, ἀνέκραξεν ὁ Σεμουὲλ, «Ὡς εἰς ἐξ ἡμῶν» σημαίνει ὡς εἰς ἡμῶν, τοῦ Πατρὸς, τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Εἶναι βεβαίωτατον, ὅτι τὸ Ἰωάν ὀδηγεῖ εἰς τὴν χριστιανικὴν πίστιν. Ὑπάρχει καὶ ἄλλο τι ῤητὸν σχετικόν;

— Μάλιστα. Ἀνάγνωσ τὸν 1ον, 2ον καὶ 3ον στίχον τοῦ ΙΗ'. Κεφαλαίου τῆς Μπερεσιθ.

Καὶ ἀνέγνω ὁ Σεμουὲλ τὰ ἐξῆς:

— «Καὶ ἐφάνη εἰς αὐτὸν (τὸν Ἀβραάμ) ὁ Κ' θριος εἰς τὰς δρῦς Μαμβρή, ἐν ᾧ ἐκάθητο ἐν τῇ θύρᾳ τῆς σκηνῆς εἰς τὸ καῦμα τῆς ἡμέρας».

2. Καὶ ὑψώσας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, εἶδε· καὶ ἰδοῦ, εἶπε· ἀνδρες ἱσάμενοι ἔμπροσθεν αὐτοῦ· καὶ ὡς εἶδεν, ἔδραμεν εἰς προὔπνευστην αὐτῶν ἀπὸ τῆς θύρας τῆς σκηνῆς, καὶ προσεκύνησεν ἕως εδάφους».

3. Καὶ εἶπε, Κύριε μου, ἐὰν εὕρηκα χάριν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς σου, μὴ παρέλθῃς παρακαλῶ, τὸν δούλόν σου».

— Τοῦτο εἶναι σαφέστατον πλέον! ἀνέκραξεν ὁ Σεμουὲλ· φανερώτατον!

— Πῶς; τῷ εἶπον· τί παρατηρεῖς;

— Ὁ Κύριος ἐφάνη εἰς τὸν Ἀβραάμ, εἶπεν ὁ Σεμουὲλ, ὡς εἰς Κύριον. Ἀλλὰ τὸν ἔνα τοῦτον Κύριον ὁ Ἀβραάμ βλέπει ὡς τρεῖς ἀνδρας. Τοὺς τρεῖς τούτους ἀνδρας ὁ Ἀβραάμ προσκυνεῖ ἕως εδάφους. Ἄλλ' ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς τρεῖς τούτους ἀνδρας ὀμιλεῖ ὡς πρὸς ἓνα λέγων· Ἄκούριε μου, ἐὰν εὕρηκα χάριν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς σου. Βλέπει τρεῖς, καὶ ὀνομάζει ἓνα· εἶναι εἰς Κύριον, καὶ φαίνεται ἐν τρισὶ προσώποις. Ἀλλὰ καὶ οἱ χριστιανοὶ τί ἄλλο πιστεύουσι; Πιστεύουσι εἰς ἓνα Θεόν, ὅπως ἐφάνη εἰς τὸν Ἀβραάμ· εἰς τὸν Πατέρα, τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ὅπως ἐφάνη ὀσαύτως εἰς τὸν Ἀβραάμ. . . Πῶς; δὲν εἶχουμεν ὀφθαλμοὺς πρότερον νὰ παρατηρήσωμεν αὐτὰς τὰς ἀληθείας, καὶ κατηγοροῦμεν τοὺς χριστιανούς ὡς εἰδωλόατρας, ὡς πιστεύοντες τρεῖς Θεούς; Ἄλλ' αὐτοὶ πιστεύουσι τὸν Θεόν τοιοῦτον, ὁποῖος αὐτός ὁ Θεός ἐφάνη εἰς τὸν Ἀβραάμ, καὶ ὅπως εἶδε καὶ ἐπίστευσεν αὐτὸν ὁ Ἀβραάμ· καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἀβραάμ δηήρξε πίστις εἰς τὸν Θεόν, καὶ καλεῖται πατὴρ τῶν πιστῶν, ἄρα μᾶλλον οἱ ἔχοντες τὴν πίστιν αὐτοῦ, οἱ χριστιανοὶ, εἶναι τέκνα του. . .

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΙ ΕΖΗΤΗΣΕΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΣΥΝΟΔΟΝ
Ο ΣΕΒ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΠΑΤΡΩΝ

Επληροφόρηθημεν, ότι ο Σεβ. Αρχιεπίσκοπος Πατρών διὰ τοῦ ἐγγράφου τοῦ πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον, τοῦ ὁποῦοι μνησάν ἐκάμαμεν εἰς τὸ ἄρθρον ἡμῶν ἀπερίσεια ἱερῶν ἐν Ἑλλάδι κ.τ.λ. δὲν ἐζήτησε τὴν κατάργησιν τοῦ περὶ προσόντων τοῦ κατωτέρου κλήρου Διατάγματος τοῦ 1895, ἀλλ' ἀπλῶς ἐγνωστοποίησε τὰς δυσκολίας, εἰς τὰς ὁποίας διακτελεῖ, μὴ εὐρίσκων νὰ χειροτονῆσθαι ἱερεῖς μετὰ προσόντων διὰ χωρία, ὧν οἱ ἱερεῖς ἐξέλιπον, ἀφῆναι δὲ εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον νὰ κρίνῃ αὐτὴ περὶ τοῦ θέματος γενέσθαι. Ἡμεῖς περὶ τοῦ ἐμπεριχομένου τοῦ ἐγγράφου τοῦ Σεβ. Αρχιεπισκόπου Πατρῶν ἐγράψαμεν ὀδηγηθέντες ἐκ τῶν περὶ αὐτοῦ ἀνακοινώσεων καθημερινῶν ἐφημερίδων, εὐχρηστοῦς δὲ ἤδη ἐπανορθώσωμεν τὸ μέρος, καθ' ὃ αἱ πληροφοροὶ αὐτῶν δὲν ἦσαν ἀκριβεῖς.

Μᾶς ἀνεκοινώθη δ' ὁσαύτως, ὅτι παρουσιάζονται μὲν ἐνίστα ζητούντες χειροτονίαν ἄνθρωποι ἐκ τῶν φερόντων τὰ τυπικὰ προσόντα τοῦ Διατάγματος τοῦ 1895, ἀλλ' οὗτοι, σχεδὸν πάντες, ὑπὸ ἐποψίν ἤθους καὶ βίου καὶ εὐσεβείας, ἔχουσι τὰ ἀντιθέτα ἀκριβῶς προσόντα ἐλείπων, τὰ ὅποια καθορίζονται εἰς τοὺς ἱεροὺς τῆς Ἐκκλησίας Κανόνας. Καὶ τοῦτο μᾶς ἔκαμε ν' ἀναμνησθῶμεν τὸ πρὸς ἡμᾶς λεχθὲν πρὸ τριετίας ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Αρχιεπισκόπου Κορινθίας κ. Σακράτους Κολιάτσου. Προσῆλθε δηλαδὴ ποτε πρὸς αὐτὸν μὲ ἀξιώσεις χειροτονίας κύριος τις, φέρων ἀπολυτήριον Σχολαρχείου, ἀλλὰ καὶ πλήρη ἀμάθειαν, ὅσον ἀπορᾶ τὰ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς τάξεως. Ὁ Αρχιεπίσκοπος μετὰ μακρὰν ἀνάγκρην τὸν διέταξε νὰ γράψῃ τὴν Κυριακὴν προσευχὴν, ὅτε δὲ ἐπλησίασε διὰ νὰ ἴδῃ τὸν χαρακτῆρα τῆς γραφῆς τοῦ, ἠναγκάσθη νὰ ὀπισθοχωρήσῃ πρὸ τῆς ἀνυποπόρου δριμύτητος τῆς κρασίτης, τὴν ὅποیان διέχυνεν ὁ ὀρεγόμενος ἱεροσύνης. Καὶ ὑπομὴν ἂν τοῦτο ἦτο ὅλον τὸ κακόν. Δυστυχῶς ὁ τρόπος, καθ' ὃν μέχρι πρό τινων ἐτῶν ἐνεργεῖτο ἡ κατωτέρα ἐκπαίδευσις ἐν Ἑλλάδι, δὲν ἦτο κατάλληλος οὐδὲ νὰ συντηρήσῃ καὶ τὴν πίστιν καὶ τὴν εὐσεβείαν τῶν τροφίμων αὐτῆς.

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ "ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ,"
64—ΟΔΟΣ ΑΔΡΙΑΝΟΥ—64

Θέλτε νὰ προσφίρῃτε εἰς τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους σας κατὰ τὸ προσεγγίζον Νέον ἔτος 1901 τὸ ἀραιότερον καὶ ὑπερλιμώτερον ἄρθρον; Ἀγοράσατε τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ «δικταίου», ἐκδοσιν τῆς «Ἀναπλάσεως» εἰς τὸ ἀρχαῖον κείμενον μὲ σύντομον ἐπισημείων καὶ προσευχάς, φέρων τὸ κύρος τῆς Ὁρθοδόξου Μεγάλῃς Ἐκκλησίας. Τιμὰντα δεικνύοντες εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον τῆς Ἀναπλάσεως δ.γγ. 1, εἰς τὸ ἕτερον ἄλλοις βιβλιοπώλας δραχ. 1,20 τὸ δὲ ἐπι κλητικῶν χροῦ καὶ χρυσοῦ δ.α.χ. 3. Οἱ ἐν ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς ἀποστολαῖς δ.α.χ. 1 20 διὰ τὸ ἀπλοῦν ἢ δραχ. 3 διὰ τὸ χρυσόστονον καὶ θὰ λάβῃτε ταχέως καὶ ἀσφαλῶς ἀπληλαγμένον ταχυδρομικῶν τελῶν τὸ Εὐαγγέλιόν σας. Οἱ ἐκ τοῦ ἑωστικῶν πληρώσωσιν εἰς γενοῦν. Σημ. Οὐδέμία παραγγελία ἐκτελεῖται ἐὰν δὲν συνοδεύεται μὲ τὸ ἀντίστοιχον τῶν παραγγελιομένων βιβλίων.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ
ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΕΒΩΝ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

ὑπὸ
Μιχαὴλ καὶ Νικολάου Ι. Γαλιανῶδ.
Ἐκδόσις μηνιαία κατὰ τεύχη.
Ἐξεδόθη καὶ τὸ Ζ'. τεύχος τοῦ Β'. τόμου.
Τιμὴ ἐκάστου τεύχους
Ἐν τῷ ἑσωτερικῷ. Δρ. 1
Ἐν Τουρκίᾳ 1)4 τοῦ μετρητι
Ἄλλαχοῦ 1 φρ. χρυσῶν

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦμεν καὶ πάλιν τοὺς κατὰ τόπους ἀνταποκριτὰς μας, ὅσοι ἀκόμη δὲν ἐξώφλησαν τὸν πρὸς τὴν «Ἀναπλάσιν» λογαριασμόν των, νὰ ἐπισπεύσωσι τὴν ἀποστολὴν τῶν συνδρομῶν ἐντὸς τοῦ μηνὸς τούτου. Παρακαλοῦμεν ὁσαύτως τοὺς ὀφειλόντας συνδρομητὰς νὰ διευκολύνωσι τὸ ἔργον τῶν ἀνταποκριτῶν πληρώνοντες προθύμως τὴν ὀφειλὴν των. Ἄς μὴ λησμονήσωσι δὲ καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ, ὅτι περιδεῖται πρὸς κήρυγμα, τοῦ φύλλου ἐκδόσις καὶ ἀποστολὴ, ἀπαιτοῦσι δαπάναις, καὶ ὅτι ἡμεῖς βασιζόμεθα μόνον εἰς τὰς ἐκ τῆς «Ἀναπλάσεως» εἰσπράξεις, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὰ νεῦρα τῆς ὅλης ἐργασίας. Εἴπομεν, ὅτι ἔχομεν ὅλην τὴν διάθεσιν νὰ μοχθήσωμεν ὑπὲρ δυνάμιν διὰ τὸν φωτισμὸν ὅσοι τὸ δυνατόν περισσοτέρων· ἀλλὰ τοῦτο θὰ κατορθωθῇ μόνον ἂν μᾶς δοθῇ ἡ δέουσα ὑποστήριξις ἀπὸ τοὺς ἀνταποκριτὰς καὶ τοὺς συνδρομητὰς μας.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ 17 Δεκεμβρίου
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Λουκ. 14. 16—24
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Κολ. Γ. 4—11

**ΟΙ ΔΙΔΑΧΟΝΤΕΣ
ΕΙΣ ΤΑΣ ΔΑΪΚΑΣ ΣΧΟΛΑΣ ΤΗΣ "ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ,"**

Ἐν τῇ Α' ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν Ι. Σύνοδον.
Σαββάτῳ 16 Δεκεμβρίου Π. Δουληγέρης ὥρ. 6—7 μ.μ.
Κυριακῇ 17 Δεκεμβρίου Τιμοθ. Ἀναστασίου ὥρ. 6—7 μ.μ.
Ἐν Πειραιεὶ.
Ἐν τῷ Ζανελφ Ὁρσανοτρ. Φείφ.
Πέμπτῃ 14 Δεκεμβρίου Μ. Γαλακί ὥρ. 7—8 μ.μ.
Κυριακῇ 17 Δεκεμβρίου Γ. Μικρῆς ὥρ. 3—4 μ.μ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΡΙΣΤ. Ζ. ΔΙΔΑΧΕΜΑ
66—Ὁδὸς Ἀδριανοῦ—66